

Élménybeszámoló, Rontó Viktória-Görögország

NMSZC Mikszáth Kálmán Technikum és Szakképző Iskola tanulója

2023.06.26-2023.07.24

Kora hajnalban indultunk a repülőtérre, Balassagyarmaton gyülekeztünk, és két kisbusszal utaztunk Budapestre. A fáradtság miatt csak egyetlen dolog foglalkoztatott, hogy van-e bármi, amit otthon hagytam és fontos lenne, abba viszont még bele sem gondoltam, hogy még aznap délelőtt egy másik országban leszek, ahol más nyelvet beszélnek, teljesen más kultúrával.

A repülőtérre érve már kezdtem felébredni és izgulni a bőröndök és kézipoggyász átvizsgálása miatt, pedig nem volt rá okom, mégis félttem attól, hogy becsipog az érzékelő és félreállítanak. Később rájöttem, hogy felesleges volt, zökkenőmentesen ment az átvizsgálás, nem csak nekem, aki felett nem csipogott be az érzékelő. Arra az osztálytársamra sem fordítottak különösebb figyelmet, akinél hangos csipogásba kezdett az érzékelő, mert a zsebében maradt a telefon. Megkönnyebbülve kaptam fel a cuccaim, majd beljebb mentünk a terminálba. Hatalmas volt, plázahangulatot keltett a sok ember, üzletek és mozgólépcsők. Egyedül simán eltévedhettem volna, ezért kicsit megszépenve követtem a csoportot.

Már ekkor is hallottunk jó pár utast angolul beszélni, ami izgatottságot keltett bennem, hisz nekem is ezzel a nyelvvvel kell majd megértetnem magam, és furdalt a kíváncsiság mennyire leszek képes erre. Őszintén megmondom, hogy a dohányzó rész volt az, ami a legjobban tetszett, és ami a leginkább megmaradt bennem emlékként. Úgy gondolom, hogy bármennyire is egészségtelen a cigaretta, a dohányosok általában jó társaságnak bizonyulnak. Barátságosnak éreztem a dohányzó helyet és nyugodtnak, a felszállni készülő repülőkre való kilátás pedig még élvezetesebbé tette a kis időtöltést. Ekkor volt az első alkalom, mikor idegen nyelven szólítottak meg minket.

Amikor eljött az ideje, elindultunk a repülőhöz. Az egyik kísérőtanár reflexszerűen tudta merre kell menni, hiszen ő már rengetegszer utazott repülővel, ezért bizalommal követtük őt, és pillanatokkal később már meg is érkeztünk a járatunkhoz. Beolvasták a jegyeket, majd ami rendkívül furcsa volt, hogy busszal kellett menjünk a repülőgéphez. Pár perc alatt ott voltunk, majd egy következő dolog miatt izgulhattam, és az a repülés.

Ahogy felsétáltunk a lépcsőn, olyan érzés volt, mintha a filmben lennék, azokban a jelenetekben, mikor a gazdag szereplőnek azáltal adnak egy

különleges bemutatást, hogy magánrepülőre sétál fel hasonló helyzetben, annyi különbséggel, hogy én gazdag nem vagyok gazdag, emellett tudtommal nem magánrepülőre szálltam fel. Elengedve a furcsa érzést, elkezdtem keresni a helyemet, ami az egyik barátnőm és egy akkor még ismeretlen utazótásam mellett volt, akivel helyet cserétünk, így teljes volt a csapat. Nagyon lelkes voltam és izgatott, aminek hangot is adtam barátnőimmel, kicsit nagyobb mennyiségben kellett élni.

Sok ideig tartott, legalábbis annak tűnt a türelmetlenség és izgalom miatt, mire a repülőgép megindult és gurulni kezdett, mi pedig minden pillanatban ellenőriztük, hogy még a földön tartózkodik-e. Fogalmunk sem volt arról, mennyire érezhető az, amint elkezdi felemelkedni. A légnyomáskülönbség ismeretlen érzés volt, de teljes mértékben kibírható. Csak néztük, ahogy egyre magasabbra repül, elhagyva a felhőket, ami gyönyörű látvány volt és rengeteg képet és videót készítettünk róla. A repülést összességében nagyon élveztem, annak ellenére, hogy egész úton a légnyomáskülönbség okozta fül dugulást próbáltam enyhíteni.

Mikor megérkeztünk, még nem jutott el a tudatomig, hogy másik országban vagyok, ismeretlen nyelvvél, tájjal, szokásokkal és emberekkel körülvéve. Újra buszon ültünk, találkoztunk a kapcsolattartónk fiával, majd a bőröndöket vártuk a szalagnál. Ekkor már párszor megcsapta a fülem a görög nyelv, ami olyan szokatlan volt, hogy rendszeresen azt hittem magyarul kezdenek el beszélni, és csak később vettem észre, hogy valószínűleg téved a fülem, hisz semmit sem értek belőle.

Mindenki sikeresen megtalálta bőröndjét, majd csoportostul, rettenetes zajjal gurultunk a buszmegállóba, ahol kicsit várakoztunk. A buszon nem volt sok utas, de mi rengeteg helyet foglaltunk el a bőröndökkel, mégis próbáltunk kedveskedni a helybelieknek azzal, hogy helyet adunk nekik, aminek az lett a vége, hogy összepréseltük magunkat a bőröndök miatt, amit a helyiek megmosolyogtak.

Őszintén máshogy képzeltem el a helyet és a tájat, kicsit csalódtam benne, viszont a hotelben nagyon kellemes csalódás ért. Minden tetszett, főleg a szobák, ami négy héten át az „otthonom” lett. Tágas, erkélyes szobák voltak légkondival felszerelve, amit a nagy meleg miatt ajándékként éltem meg. Két barátnőmmel kiválasztottuk a szobát, az ágyakat pedig vita nélkül osztottuk szét. Kipakoltunk, volt egy kis kalamajka a szekrényvel, ugyanis leszakadt az egyik polc, de végül megoldottuk, majd felfedeztem a légkondi után a következő

kedvenc dolgom, az erkélyt. Ha nem lett volna olyan meleg, naphosszat képes lettem volna odakint ülni. Így is rengetegszer, főleg sötétedés után odakint beszélgettünk. Ez az egyik dolog, amire biztosan mindig emlékezni fogok: az esti beszélgetések odakint az erkélyen. Nem tudom mi okozza, de éjszaka, mikor már fáradtak vagyunk, valamiért sokkal őszintébbek és szókimondóbbak vagyunk, mintha megszűnnének a gátlások, de az is lehet, hogy csak fáradtak vagyunk ahhoz, hogy átgondoljuk, mit mondjunk és mit ne. A lényeg az, hogy nagyon szerettem az éjszakai beszélgetéseket.

Aznap este tudtuk meg, hol fogunk dolgozni és kivel, én nem nagyon örültem a hírnek, hogy egy olyan csoporttársammal kell majd együtt dolgozzak, akit egyáltalán nem ismertem, ráadásul pincérként. Másnap a munkahely látogatásnál kiderült az is, mennyire messze van a hotel. Az vigasztalt, hogy nagyon kedves volt a pincéernő és a hotel is szép volt. Legnagyobb meglepetésemre a csoporttársammal hamar megkedveltük egymást, és az sem telt sok időbe, míg hozzászoktunk a két hotel közti távolsághoz. Hamar elkezdtem élvezni a munkát. Szent igaz, hogy mindennap ugyanazt kellett elvégezni, de én valahogy nem éreztem unalmasnak, sőt sokkal magabiztosabban végeztem a munkát, hiszen mindig ugyanaz volt a feladat. A munkahelyen nagyon kedvesek voltak, mindennap megengedték, hogy reggelizzünk, mi pedig nem hagytuk ki, mert nagyon finom és változatos volt az étel. A környék gyönyörű volt, a bejáratnál rálátást nyertünk a tengerre is, ami nem csak a hangulatot javította, de még kellemesen hűsített is.

Emellett rendkívüli boldogságot és magabiztosságot okozott az, hogy nagyon könnyen meg tudtam magam értetni, és tisztán értettem mit mondanak az emberek angolul. Szerettem használni a nyelvet, ezért a vásárlástól, az útbaigazítástól és a rendelésektől sem féltem, annál inkább élveztem.

Ami az angol nyelv használata mellett hiányozni fog, az a tenger és a tengerpartok.

A városban, a tengernél nem lehetett fürdeni, viszont közel volt a hotelhez és csodaszép volt, ezért rengetegszer lesétáltunk nézni a hullámokat. Hétfévenként strandra mentünk. Mivel otthon korábban nem nagyon voltam fürdőkben és nem hordtam fürdőruhát, ezért első alkalommal rövidnadrágban voltam, és kicsit gátlással fedeztem fel, milyen a strandon. A tenger alja kövekkel borított volt, kicsit nyomta a lábunkat, ezért a következő strandolásnál homokos partra esett a választás. Ekkor már fürdőruhában voltam, és sokkal élvezetesebb volt, hogy levetkőztem a gátlásaim. A homok forró volt, a tenger

sós és hűvös, az italok pedig nagyon finomak, sosem gondoltam volna, hogy ennyire élvezni fogom a strandolást.

Az utolsó hét bevallom kicsit nehezen telt, már vártuk hogy vége legyen annak ellenére, hogy szeretek angolul beszélni, amit otthon nem tehetek meg. Engem is megtalált a hangulatrontó honvágy. Egész héten vártam, mikor jön el a hétvége. Utazás előtt elbúcsúztunk a tengertől egy utolsó strandolással, majd pakolhattuk a holmijainkat, bőröndjeinket.

Már a repülőn tisztázódott bennem, hogy az angol nyelv fog leginkább hiányozni, és hogy sosem fogom elfelejteni a görög nyelv zenéjét. Emellett emlékezni fogok a sok motorosra, akik éjszakánként valamiért sokkal hangosabbak voltak.

Mikor hazaérkeztem, anyának azt tűnt fel legelőször, hogy nagyon sokat barnultam, amit én észre sem vettem. Jó volt otthon lenni és örültem annak, hogy nagyon sok boldog és felejthetetlen emlékkal, tapasztalattal gazdagodtam, és büszke vagyok arra, hogy kijutottam külföldre, helyt álltam a munkámban, emellett most már kételyek nélkül kijelenthetem, hogy tudok angolul.